

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3520/2022
08.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миролуб Трајковић, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ д.о.о. Београд, Огранак „Електродистрибуција Зајечар“, ради поништаја решења о отказу и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1860/2022 од 15.07.2022. године, у седници одржаној 08.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1860/2022 од 15.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 561/2020 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог број ... -.../...-... од 03.07.2020. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду од 17.01.2003. године, Уговора о раду број .../...-... од 15.12.2006. године са анексима број .../...-... од 25.02.2008. године, број .../...-... од 10.04.2012. године, број ...-...-.../...-... од 03.12.2015. године и број ...-...-...-.../...-... од 24.01.2018. године, као и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и способностима. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1860/2022 од 15.07.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је, испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 20.07.1987. године засновао радни однос на неодређено време код туженог са нижом стручном спремом на пословима ..., а 2001. године је туженом доставио диплому Машинске техничке школе „...“ у ... – ..., издату на име тужиоца дана 23.06.1997. године за стечени четврти степен стручне спреме. На основу те дипломе тужилац је решењем број .../... од 13.07.2001. године распоређен на неодређено време на радно место „...“ са средњом стручном спремом, а затим је са послодавцем закључио Уговор о раду број .../... од 17.01.2003. године за обављање послова „...“ са завршеном средњом школом, Уговор о раду број .../...-... од 15.12.2006. године за послове „...“ са четвртим степеном стручне спреме, као и анекс 1. Уговора о раду од 25.02.2008. године, анекс 2. Уговора о раду од 10.04.2012. године, анекс Уговора о раду од 03.12.2015. године и анекс број 4. од 24.01.2018. године за послове са четвртим степеним спреме. Дописом Техничке школе „...“ из ... од 06.03.2020. године, тужени је обавештен да диплома од 23.06.1997. године која гласи на име тужиоца није издата од стране наведене школе. Тужиоцу је 26.05.2020. године достављено упозорење на постојање отказних разлога сходно члану 180. Закона о раду, на које се тужилац писмено изјаснио дана 04.06.2020. године. Оспореним решењем туженог од 03.07.2020. године тужиоцу су отказани наведени Уговори о раду са анексима, радни однос му је престао даном достављања решења, а из разлога достављања послодавцу неверодостојне дипломе од 23.06.1997. године којим је учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези члана 9. став 1. алинеја 1. Уговора о раду од 17.01.2003. године, члана 10. тачка 1. и 2. Уговора о раду од 15.12.2006. године и анекса Уговора о раду од 10.04.2012. године у вези са чланом 15. тачка 3. односно члана 14. став 1. Закона о раду важећег у време закључења Уговора, као и непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 6. и 8. Закона о раду.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право доносећи побијану одлуку, за коју су дали довољне разлоге које прихвата и Врховни суд.

Одредбом члана 179. став 3. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже Уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то тачка 6. ако је дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа и тачка 8. ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У конкретном случају понашање тужиоца којим је туженом предао фалсификовану диплому о свом стручном образовању представља повреду радне обавезе који отказни разлог је био прописан Законом о раду и у време када је тужилац предао фалсификовану диплому и у време доношења спорног решења.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да судови нису на поуздан начин утврдили да је спорна диплома фалсификат. Наиме, из дописа Техничке школе

„...“ из ... број ... од 06.03.2020. године јасно произлази да диплома од 23.06.1997. године, коју је тужилац доставио туженом, није издата од стране наведене школе, односно да подаци из дипломе не одговарају подацима из књиге издатих диплома, што је и према становишту Врховног суда довољно за закључак да је спорна диплома фалсификована. Према томе, тужени јесте доказао ову чињеницу, а на тужиоцу је био терет доказивања да докаже супротно, односно да је на валидан начин стекао спорну диплому на Машинско-техничкој школи „...“ и стекао четврти степен стручне спреме. Међутим, тужилац у току поступка то није доказао нити је предлагао доказе на те околности.

Чланом 14. ставом 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.70/2001 и 73/2001), који се примењивао у време закључења уговора о раду од 17.01.2003. године, који уговор је закључен на основу фалсификоване дипломе о стеченом четвртој степену стручне спреме, било је прописано да је запослени дужан да обавести послодавца, пре закључења уговора о раду, о свом здравственом стању или другим околностима које битно утичу на обављање послова за које заснива радни однос или могу да угрозе живот и здравље других лица, док је ставом 3. истог члана прописано, да у случају да запослени не поступи у складу са ставом 1. овог члана, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду. Чланом 16. ставом 3. истог закона, прописано је да је запослени дужан да, приликом заснивања радног односа, послодавцу достави документа којима се доказује испуњеност услова за рад.

Чланом 15. тачком 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 75/14), који се примењује у време доношења спорног решења, прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором о раду. Чланом 26. ставом 1. истог закона прописано је да је кандидат дужан да, приликом заснивања радног односа, послодавцу достави исправе и друге доказе о испуњености услова за рад на пословима за које заснива радни однос, утврђених правилником. Чланом 179. ставом 3. тачком б) прописано је, да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако је дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа, а тачком 8) ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 184. ставом 1. истог закона, прописано је да отказ уговора о раду из члана 179. тач. 1) и став 2. и 3. овог закона послодавац може дати запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Из напред цитираних одредби Закона о раду који се примењивао у време закључења уговора о раду од 17.01.2003. године и који се примењује у време доношења спорног решења следи, да послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако му је овај дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа. Одлучујући подаци тичу се стручне спреме, односно образовања, радне способности, радног искуства, положеног стручног испита и других посебних услова

од којих зависи успешно обављање послова за које се запослени прима. Код утврђеног да је тужилац туженом доставио фалсификовану диплому о стеченом четвртом степену стручне спреме, на основу које су странке касније закључиле уговор о раду 17.01.2003. године, којим је тужилац распоређен на послове са четвртим степеном стручне спреме, то је правилан закључак нижестепених судова да је спорно решење о отказу уговора о раду законито, јер је тужилац користећи фалсификовану диплому поступио супротно наведеним одредбама Закона о раду, са којих разлога се понашање тужиоца сматра таквим понашањем због којег тужилац не може да настави рад код туженог, односно његово понашање је такво да не може да настави рад код туженог, који отказни разлог је прописан чланом 179. ставом 3. тачком 6. и 8. Закона о раду, који се примењује у време доношња спорног решења, а који отказни разлог је био прописан и Законом о раду који се примењивао у време када је тужилац туженом предао фалсификовану диплому.

Супротно наводима ревизије, тужени није преклудирани да откаже Уговор о раду тужиоцу применом члана 184. Закона о раду и члана 179. став 3. истог закона, којим одредбама је прописан рок у коме послодавац може дати запосленом отказ (6 месеци од дана сазнања, односно годину дана од наступања чињеница које су основ за давање отказа). Предаја неверодостојне (фалсификоване) дипломе о стеченом образовању, као доказ о испуњености услова за заснивање радног односа, представља повреду радне обавезе у продуженом трајању, јер је тужилац предао послодавцу диплому Машинске техничке школе „...“ од 23.06.1997. године, која диплома није издата од наведене школе, те је на тај начин туженог довео у заблуду и одржавао у заблуди о својој стручној спремности и у читавом периоду рада са четвртим степеном стручне спреме вршио повреду радне обавезе према послодавцу. Застарелост отказног разлога није наступила, с обзиром на то да је у конкретном случају реч о продуженој радњи извршења повреде радне обавезе, која је трајала и у време доношења решења о отказу Уговора о раду и у таквом случају застарелост почиње да тече од последње радње у низу повреда радне обавезе. Тужени је за повреду радне обавезе сазнао из дописа Техничке школе „...“ од 06.03.2020. године, а решење о отказу Уговора о раду је донео 03.07.2020. године и нису протекли рокови из наведене законске одредбе у којима је тужени требало да донесе побијано решење о отказу Уговора о раду.

Из изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**